

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter at den ved Lov af 13. April 1894 nedsatte Landbokommission, hvis Op-gave bl. a. var at forberede en Revision af Lovgivningen om Jords Udstykning og Sammenlægning, under 14. September 1895 havde afgivet Betænkning, blev der paa Grundlag af denne udarbejdet et Forslag til Lov om Jords Udstykning og Sammenlægning, og den 11. Maj 1897 blev den af Rigsdagen vedtagne Lov herom stadfæstet. I Hovedprincipperne afveg denne Lov ikke fra den ældre Udstykningslovgivning, men lagde dog i nogle Henseender strengere Baaend paa Udstykningsfriheden end tidligere. Grænsen for det Areal i boniteret Maal, der skulde blive tilbage ved Hovedparcellen af en Selvejrbondegaard, blev vel sat en Del lavere end tidligere, navnlig for Gaarde i de magre Egne af Landet, men paa den anden Side blev Retten til at udstykke en Del indskrænket; thi medens Ejeren af en Selvejrbondegaard tidligere, i Henhold til den Rentekammeret ved kgl. Resolution af 5. Juli 1815 givne Bemyndigelse til at meddele Bevilling til Udstykning af Bøndergaarde uden Hovedparcel af lovlig Størrelse, let kunde faa Tilladelse til at bringe Hovedparcellen ned til 2 Tdr. Hartkorn og i mange Tilfælde ogsaa til 1 Td. Hartkorn uden Hensyn til Hovedparcellens Størrelse i boniteret Maal, bortfaldt ved Loven af 11. Maj 1897 Ministeriets Bemyndigelse i saa Henseende, og den Ret, der ved Lovens § 3 blev given Landbrugsministeren til at fravige de i Lovens § 2 fastsatte Indskrænkninger i Retten til Jords Udstykning, blev ved selve Loven indskrænket til fire bestemt formulerede Tilfælde.

Da det i de forløbne Aar har vist sig, at man af de anførte Grunde jævnlig har været nødsaget til at nægte Approbation paa Udstykninger af Gaarde, som i og for sig maatte anses hensigtsmæssige, og som ikke kunde antages i nogen væsentlig Grad at ville forringe disse, har Ministeriet i de forløbne 7 Aar ofte haft Lejlighed til at føle det som en Ulempe ved Loven af 1897, at Administrationens Hænder vare saa stærkt bundne, og man har derfor ofte næret Ønske om at faa dette Forhold forandret, men man har dog ikke hidtil

ment efter saa kort Tids Forløb at burde for dette enkelte Punkts Vedkommende alene søge Loven af 1897 forandret.

Den gennemgribende Forandring i Ejendomsbeskatningen, som Lovene af 15. Maj 1903 om Ejendomsskyld og om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning m. m. have medført, gør imidlertid nu en Revision af Loven af 1897 nødvendig; idet navnlig den Omstændighed, at Gammelskatten er bortfalden fra 1. Juli d. A., nødvendiggør at træffe Bestemmelser til Sikkerhed for, at forskellige Matr.-Nr., der paa Grund af en paa dem hvilende Forpligtelse — Hovedparcellforpligtelse, Pligthusforpligtelse, Husmandsbrug — skal holdes samlede, ikke skilles fra hinanden, uden at Landbrugsministeriets Tilladelse dertil er erhvervet, hvilken Sikkerhed man hidtil har kunnet skaffe sig ved at sammenlægge Gammelskatten for saadanne Matr.-Nr. til eet samlet Beløb, ligesom det ogsaa er nødvendigt, at der træffes Bestemmelser om, at Ejendomsskylden eller det Grundlag, hvoraf denne beregnes, „det afgiftspligtige Beløb“, fordeles mellem de Parceller, hvori en Ejendom deles ved Udstykning, ikke alene, naar en Del af et Matr.-Nr. skilles fra en Ejendom, men ogsaa naar et helt Matr.-Nr., der sammen med andre, samme Ejer tilhørende, Matr.-Nr. er vurderet til Ejendomsskyld til Staten som en samlet Ejendom, ønskes solgt fra denne.

For at raade Bod paa de Mangler, der have vist sig at klæbe ved den nugældende Udstykningslov, og for at træffe de Bestemmelser, der ere en Følge af de nye Skattelove, er nærværende Lovforslag udarbejdet, idet bemærkes, at man har foretrukket at samle de nye og de fra Loven af 11. Maj 1897 bibeholdte Bestemmelser i et nyt Lovforslag fremfor at udarbejde et Tillæg til den nu bestaaende Lov.

I sine Hovedtræk og i sin Bygning er nærværende Lovforslag overensstemmende med Loven af 1897, og man skal derfor indskrænke sig til nedenfor i Omtalen af de enkelte Paragraffer at gøre Rede for de Punkter, hvor Forslaget væsentlig afviger fra Loven af 1897.